

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Daňkové a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci **žalobců a) Mgr. M.Č., b) Ing. J.Č., c) J.H., d) S.K., e) H.F. , f) M.H., všichni žalobci ad a) až e) jsou zastoupeni JUDr. Milanem Hulmákem, Ph.D., advokátem, se sídlem Praha 2, Botičská 4,** proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. června 2011 č.j. RR/2018/11,**

t a k t o :

- I. Žaloba žalobkyně ad d) Svatavy Kůsové se o d m í t á.**
- II. Žaloba žalobců ad a), b), c), e) a f) se z a m í t á.**
- III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se společnou žalobou ze dne 26.8.2011, k poštovní přepravě podanou dne 29.8.2011 a zdejšímu soudu doručenou dne 30.8. téhož roku, domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13.6.2011, č.j. RR/2018/11 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*). Tímto rozhodnutím bylo pod bodem I. výroku podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzeň, odboru stavebně správního (*dále jen „magistrát“*), ze dne 22.2.2011, č.j. MMP/006356/11 (*dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“*), kterým byla umístěna stavba

Náhradní hřiště pro TJ Slovan Spoje Plzeň (dále jen „stavba“) na pozemcích parc. č. 2339/1, 2339/2, 2342, 2356/2, 2356/30, 2356/31, J2356/32, 2356/35, 2495/1, 2497 v k.ú. Skvrňany a odvolání v tomto bodu výroku konkretizovaných osob, mimo jiných také žalobců ad a) až c), ad e) až f) v této věci, zamítnuto. Pod bodem II. výroku žalovaný dále podle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřipustné zamítl odvolání J.B., Společenství vlastníků domu č.p. 989, Křimická 130, Plzeň, Společenství vlastníků bytových jednotek Křimická 988/128 v Plzni, Společenství vlastníků domu Křimická 132 v Plzni, Společenství vlastníků jednotek pro dům čp.991 ul. Křimická, Plzeň a Společenství vlastníků jednotek domu Křimická 992/136 Plzeň. Žalobci se rovněž domáhali zrušení prvoinstančního rozhodnutí a původně i práva na náhradu nákladů řízení (při ústním jednání omezili požadavek na náhradu nákladů řízení jen v rozsahu zaplacených soudních poplatků).

Žalobu odůvodnili tím, že byli napadeným rozhodnutím žalovaného zkráceni na svých právech a tato skutečnost měla za následek nezákonné rozhodnutí; vady napadeného rozhodnutí vykazuje i jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí. Žalobci pak formulovali deset žalobních bodů.

V prvním žalobním bodu žalobci tvrdili, že se žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal s jejich námitkami uplatněnými v odvolání. Jednou ze zásadních vad rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení je skutečnost, že v průběhu řízení nebylo prováděno posuzování vlivu této stavby na životní prostředí dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon č. 100/2001 Sb.“*). V prvoinstančním rozhodnutí se magistrát omezil pouze na konstatování, že bylo provedeno zjišťovací řízení, jehož závěrem je oznámení, že záměr nebude posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb. Příslušný správní orgán, který prováděl zjišťovací řízení, tento závěr uvedl, aniž by jej jakýmkoli způsobem odůvodnil. Taková povinnost vyplývá z § 7 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb. Stavební úřad tak vycházel z podkladu, který je v rozporu s tímto ustanovením. Není proto přezkoumatelné, zda bylo v rámci zjišťovacího řízení postupováno dle hledisek uvedených v příloze č. 2 z. č. 100/2001 Sb. Zejména nelze přezkoumat, zda byly dostatečným způsobem zohledněny skutečnosti, které výrazným způsobem přispívají k závěru o negativních vlivech této stavby na životní prostředí a které by minimálně měly vést k tomu, že tento záměr bude posuzován dle z. č. 100/2001 Sb. Přitom účastníci řízení mají za to, že zde byl jednostranně a v rozporu s výše uvedeným zákonem, bez hlubšího posouzení negativních vlivů na životní prostředí, upřednostněn pouze záměr žadatele. Žalovaný nebral tuto vadu vůbec v úvahu, a omezil se pouze na konstatování, že mu nepřísluší postup Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí hodnotit. Žalobci však mají za to, že jak stavební úřad, tak žalovaný byli povinni zabývat se tím, zda zjišťovací řízení proběhlo v souladu se zákonem, aby pak mohly na jeho základě činit další rozhodnutí. Jestliže není přezkum těchto stanovisek možný samostatně, musí k němu dojít v rámci přezkumu rozhodnutí, kde se z takového stanoviska vychází. Ustanovení § 89 správního řádu přikazuje odvolacímu orgánu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává mimo jiné v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Porušení § 7 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb. při získávání podkladů pro rozhodnutí je tak vadou, která způsobuje i nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Ve druhém žalobním bodu žalobci uváděli, že stavba má být umístěna v záplavové oblasti a že konkrétně namítali, že se magistrát nevypořádal ani s podmínkami stanovenými v závěru zjišťovacího řízení ani s vyjádřením Magistrátu města Plzně, odboru životního prostředí, č. j. MMP/117273/09 ze dne 14. 12. 2009, kde se uvádí, že oblast Mže mezi Radčicemi a Kalikovským mlýnem je velmi citlivá na zábery území na úkor možného rozlivu vody a kde se upozorňuje na značný rozsah terénních úprav na území, kde vzniknou dvě fotbalová hřiště, což ovlivní nejen odtokové poměry řeky Mže, ale i situaci na sousedních pozemcích. Žalovaný se však při posuzování otázky umístění stavby v záplavové oblasti omezil pouze na konstatování obsahu vyjádření Magistrátu města Plzně, odboru životního prostředí, ze dne 26. 1. 2010 a 14. 12. 2009, aniž by je sám hodnotil, a nezabýval se námitkami, které v tomto směru uplatnili žalobci po jejich vydání v odvolání a v předchozím řízení, např. popisem a fotografiemi povodní z ledna 2011, výhradami proti použitému povodňovému modelu (který nereflektuje vodu z odvodňovacích systémů, nedostatečně řeší otázku, jaký vliv budou mít stavební a terénní úpravy na odtokové poměry při dešťových stavech na pozemcích sousedících), obecně pak neřeší ani zákonné požadavky prevence škodám (čl. 11 odst. 3 LZPS, § 415 OZ, § 63 zák. č. 254/2001 Sb., o vodách). Rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Ve třetím žalobním bodu žalobci namítali nepřezkoumatelnost rozhodnutí v důsledku absence vypořádání se s jejich námitkami stran negativního zásahu do významného krajinného prvku. Žalovaný se opět omezil pouze na konstatování závazného stanoviska Magistrátu města Plzně, odboru životního prostředí č. j. MMP/125969/09 ze dne 22. 12. 2009, aniž by je zhodnotil a vypořádal se s námitkami žalobců, že v důsledku stavby dojde k velmi negativnímu zásahu do významného krajinného prvku řeky Mže, a to jak z hlediska estetického - rozsáhlé plošné navýšení terénu v nivě řeky Mže s budovou mezi těmito hřišti a vysokým oplocením a úplná degradace přilehlého svahu v souvislosti s vybudováním přístupové cesty, parkovacích míst a opěrných zdí, tak z hlediska přírodního - likvidace louky, dřevin a narušení přirozeného prostředí živočichů žijících v této oblasti, včetně významného záboru zemědělské půdy atd., z čehož žalobci dovozují, že se nelze ztotožnit se souhlasem do VKP, který udělil Magistrát města Plzně, odbor životního prostředí, ze dne 22. 12. 2009. Přičemž se žalovaný též nezabýval tím, že tento souhlas není dostatečným způsobem odůvodněn. Došlo tak mimo jiné k porušení § 149 odst. 4 správního řádu, který předepisuje postup správních orgánů v případě, kdy je napadené závazné stanovisko po obsahové stránce.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobci tvrdili, že v rozporu s § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“*), nebylo rozhodnuto o souhlasu se zásahem do krajinného rázu. Vyjádření Magistrátu města Plzně, odboru životního prostředí, ze dne 14. 12. 2009, zn. MMP/117273/09-Les, o něž se opírá žalovaný a z něhož vyplývá, že k takovému zásahu nedojde, nesplňuje náležitosti takového rozhodnutí. V té souvislosti odkazovali na judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2007, č. j. 4 As 59/2006-43, na rozsudek téhož soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 1 As 17/2004 -43 či usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 6 A 97/2001-39.

V pátém žalobním bodu žalobci žalovanému vytýkali, že při posuzování otázky hlukové zátěže umísťované stavby na obyvatele sousedních nemovitostí odkázal pouze na obecné souhlasné stanovisko Krajské hygienické stanice ze dne 15.2.2010, které bylo vydáno ještě před uplatněním námitek žalobců, a dostatečně se nevypořádal s jejich námitkami, které

se týkaly jak zpracování hlukové studie (příbuzenecký vztah mezi zpracovatelem projektu ing. Jiřím Kydlíčkem a zpracovatelem hlukové studie Janem Kydlíčkem odůvodňoval, aby se žalovaný zabýval věrohodností hlukové studie), tak obsahu hlukové studie (jde pouze o modelovou studii, v níž navíc nebylo dostatečně reflektováno již stávající zatížení bytových domů hlukem z Křimické ulice. Dokonce i z této hlukové studie, konkrétně z obr. č. 5 a 6, vyplývá, že z jižní a západní strany jsou tyto domy, a zejména pak krajní, který je umístěn nejbližší plánované stavbě hřiště, již v současné době vystaveny nadlimitnímu zatížení hlukem, což je v rozporu se závěry uvedenými v této studii. Jak je tedy možné, že dle závěrů hlukové studie i poté, co bude stavba hřiště v provozu, bude zatížení hlukem splňovat zákonné limity.). Přestože je stanovisko závazné, nebyl dodržen postup předepsaný v § 149 odst. 4 správního řádu, čímž došlo k porušení označeného ustanovení.

V šestém žalobním bodu žalobci namítali, že žalovaný pochybil, pokud ohledně stavebních úprav stávající komunikace, která má být příjezdovou komunikací k umístěvané stavbě, pouze odkázal na neodůvodněná či nedostatečně odůvodněná stanoviska Magistrátu města Plzně, odboru dopravy, z 8. 11. 2010 a Policie ČR z 25. 10. 2010, která by měla být pouze jedním z podkladů při posuzování námitek správním úřadem, s tím, že nejsou předmětem daného územního řízení. Stanovisko žalovaného je v rozporu s rozhodnutím magistrátu o umístění stavby, které se úpravami této komunikace ve výrokové části rozhodnutí zabývá. Žalovaný se opět nezabýval námitkami žalobců týkajícími se této komunikace - konkrétně problémy s bezpečností na této komunikaci, spojenými s umístěním popelnic, výjezdem z garáží, přecházením do parku a k dětskému hřišti, zvýšenými problémy s parkováním na této komunikaci, problémy se zajištěním nákladních vozů, kdy i v současné době v zimním období nejsou schopny vozy pro svoz odpadků sjíždět dolů po této komunikaci, absence chodníků, nedostatečnou šířkou komunikace, zvýšeným hlukem a obecně dalšími negativními důsledky spojenými se změnou užívání této komunikace, v jejichž důsledku dojde k výraznému snížení kvality bydlení žalobců v důsledku toho, že umístěním stavby a řešením její dopravní obslužnosti dojde k zásadní změně ve využívání stávající komunikace, která ovlivní kvalitu bydlení v dané lokalitě.

V sedmém žalobním bodu žalovanému vytýkali, že pochybil, pokud se vůbec věcně nezabýval otázkami souvisejícími s vlastnictvím přístupové komunikace a absencí dokladu o souhlasu vlastníka s úpravami s odůvodněním, že se jedná o námítky, kterými není právo žalobců přímo dotčeno. Změna užívání komunikace se práv žalobců dotýká (např. problémy s výjezdem z garáží či přechodu k popelnicím apod.). Navíc podle § 86 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „stavební zákon“*), žadatel je povinen doložit jeho vlastnické právo nebo doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám. Žadatel doložil vlastnické právo k pozemku výpisem z KN, nikoliv k účelové komunikaci, která je ve vlastnictví SBDM, jak by vyplynulo z výsledků osob, které magistrát neprovedl.

V osmém žalobním bodu žalobci namítali, že se žalovaný nezabýval tím, že stavební úřad rozhodl o umístění stavby na základě již neplatných vyjádření některých dotčených subjektů (např. vyjádření ČEZ ICT Services ze dne 27. 8. 2009, RWE Distribuční služby s.r.o. ze dne 16. 7. 2009 a ze dne 9. 12. 2009, Vegacom a.s., GTS Novera s.r.o., či Maxprogres s.r.o. ze dne 21. 7. 2009). Zároveň ze spisu není patrné, že by došlo k uzavření smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene, což je stanoveno jako jedna z

podmínek s vydáním souhlasu ve vyjádření Správy a údržby silnic Královice z 17.12.2009. Absence platných stanovisek vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury, případně nesplnění podmínek v těchto stanoviscích vyjádřených, je v rozporu s § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona a bez nich nelze o umístění stavby kladně rozhodnout.

V devátém žalobním bodu tvrdili, že na rozhodování o umístění této stavby může být výrazným vliv, že rozhodují osoby, které jsou v zaměstnaneckém poměru ve vztahu k žadateli Statutárnímu městu Plzeň. To platí nejen v případě magistrátu, ale též v případě řady dotčených orgánů, jejichž vyjádření a stanoviska slouží jako podklady pro toto rozhodnutí. Z tohoto hlediska mohou vznikat pochybnosti o skutečně nestranném posuzování a rozhodování dané věci a o podjatosti těchto úředníků, což pak vede k nezákonnosti daného rozhodnutí. V té souvislosti odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 6 As 24/2007-89.

V posledním desátém žalobním bodu žalovanému vytýkali, že se vůbec nezabýval námitkou žalobců, že stavební úřad by měl v rámci rozhodování vždy zkoumat přiměřenost výstavby vzhledem k negativním dopadům na životní prostředí i kvalitu bydlení obyvatel této lokality. K povolování plánovaných invazivních zásahů do krajinného prvku a rázu, odnímání zemědělského půdního fondu, výrazných zásahů do práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení by mělo docházet pouze, jestliže nelze dosáhnout účelu jinak s menšími dopady. Přitom, lze mít pochybnosti, zda stavba, o jejímž umístění bylo v územním řízení rozhodnuto, je skutečně pouze náhradou za stávající hřiště pro TJ Slovan Spoje nebo svým rozsahem a velikostí tuto náhradu značně převyšuje, což je možné srovnat pouhou prohlídkou stávajícího hřiště TJ Slovan Spoje, se sídlem Dobřanská 6, Plzeň nebo jednotlivých usnesení zastupitelstva.

Žalobci dodali, že vady napadeného rozhodnutí vykazuje i jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí a proto navrhuje i jeho zrušení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyhotoveném dne 19.1.2012 zastával názor, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, že jeho vydáním nebyly porušeny žádné zásady činnosti správních orgánů, a proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Dále reagoval na jednotlivé žalobní námitky.

K první žalobní námitce uvedl, že je totožná s námitkou uplatněnou v odvolání a tudíž odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud žalobci nad rámec odvolací námitky uvádějí, že jak magistrát, tak žalovaný jsou povinni se zabývat tím, zda zjišťovací řízení proběhlo v souladu se zákonem především proto, že samostatný přezkum stanovisek podle zákona č. 100/2001 Sb. není možný, k přezkumu tedy musí dojít v rámci přezkumu rozhodnutí, které z takového stanoviska vychází, a nezákonnost napadeného rozhodnutí způsobuje porušení § 7 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb. při získávání podkladů pro rozhodnutí, je námitka nedůvodná. Závěr zjišťovacího řízení není závazným stanoviskem, které by bylo možné přezkoumat postupem podle správního řádu. Zjišťovací řízení je proces, ve kterém příslušný správní orgán získá objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí. Tento proces se děje za účasti veřejnosti, a podle ustanovení § 6 odst. 7 zákona č. 100/2001 Sb. může každý zaslat své písemné vyjádření k oznámení záměru. Ze spisu zn. ZN/4207/ŽP/09 je zřejmé, že žádný z žalobců nevyužil možnosti účastnit se zjišťovacího řízení k záměru umístění stavby náhradního hřiště.

Rovněž **druhá námitka** je totožná s námitkou uplatněnou v odvolání a žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud žalobci navíc tvrdí, že napadené rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože vydaná závazná stanoviska, na která žalovaný odkazuje, se nevypořádávají s námitkami uplatněnými po jejich vydání a neřeší ani zákonné požadavky prevence proti škodám, žalovaný uvádí, že o námitkách uplatněných účastníky řízení v zákonné lhůtě rozhoduje ten správní orgán, který správní řízení vede, nikoliv dotčené orgány. Účastníci řízení uplatnili námitky v průběhu veřejného ústního jednání a o těchto námitkách stavební úřad ve výroku územního rozhodnutí rozhodl. Námitky proti závazným stanoviskům je třeba uplatnit v odvolání proti rozhodnutí ve věci, v tomto případě proti územnímu rozhodnutí. Pak napadené závazné stanovisko přezkoumá nadřízený správní orgán. Této možnosti žalobci v případě závazných stanovisek týkajících se umístění stavby do pasivní záplavové zóny nevyužili. Pro posouzení záměru z hlediska protipovodňové ochrany byly shromážděny všechny podklady vyžadované zvláštními právními předpisy a také tuto žalobní námitku považuje žalovaný za nedůvodnou.

Také ohledně **třetí**, s odvoláním shodné **námitky**, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud nad rámec odvolací námitky žalobci tvrdí, že postupem žalovaného došlo k porušení § 149 odst. 4 správního řádu, považuje výtku za zcela nedůvodnou. Právě postupem dle § 149 odst. 4 správního řádu bylo závazné stanovisko odboru životního prostředí Magistrátu města Plzně čj. MMP/125969/09 ze dne 22.12.2009 přezkoumáno odborem životního prostředí Krajského úřadu Plzeňského kraje, který vydal dne 26.8.2010 pod ŽP/8467/10 posouzení závazného stanoviska a závazné stanovisko potvrdil. O postupu žalovaného byli žalobci informováni žalovaným písemností RR/2500/10 ze dne 21.7.2010. Žalovaný tímto způsobem postupoval v odvolacím řízení, které bylo ukončeno rozhodnutím čj. RR/2498/10 ze dne 6. 9. 2010.

Čtvrtý žalobní bod, v němž žalobci tvrdí, že v rozporu s § 12 odst. 2 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny nebylo rozhodnuto o souhlasu se zásahem do krajinného rázu, označil žalovaný za nedůvodný. Rozsudky Nejvyššího správního soudu, na které žalobci odkazují, se vztahují k řízením vedeným podle zákona 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů. Přezkoumávané územní řízení bylo vedeno za účinnosti zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů. Současně se stavebním zákonem nabyl účinnosti také zákon č. 186/2006 Sb., o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění. Jeho dvacátou pátou částí byl změněn zákon č. 114/1992 Sb. a do ustanovení § 90 odst. 1 byla vložena věta „Souhlasy a stanoviska vydávané podle tohoto zákona jako podklad pro rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu nebo územní souhlas nebo ohlášení stavby jsou závazným stanoviskem podle správního řádu a nejsou samostatným správním rozhodnutím.“ Případný souhlas nebo nesouhlas se zásahem do krajinného rázu by tedy neměl formu správního shodnutí, ale závazného stanoviska. Aby mohl orgán ochrany přírody udělit souhlas nebo nesouhlas se zásahem do krajinného rázu, musí posoudit dvě dílčí otázky: za první, zda posuzovaná činnost může snížit či změnit krajinný ráz, a za druhé, je-li odpověď na první otázku kladná, zda taková změna nebo snížení nevylučují zachování významných krajinných prvků. V přezkoumávaném řízení odbor ochrany přírody podle § 12 zákona č. 114/1992 Sb. posuzoval, zda umístění stavby náhradního hřiště může snížit či změnit krajinný ráz, a jak vyplývá z jeho vyjádření čj. MMP/117273 ze dne 14.12.2009, došel

k závěru, že realizací záměru nebude snížena ani narušena hodnota krajinného rázu. Záměr tedy byl postupem podle § 12 zákona č. 114/1992 Sb. posouzen.

Ohledně **páté žalobní námitky** žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tvrzení, že se nezabýval jejich námitkami, pouze odkázal na obecné souhlasné stanovisko Krajské hygienické stanice ze dne 15.2.2010 a nepostupoval podle § 149 odst. 4 správního řádu, žalovaný uvedl, že v odvoláních podaných proti územnímu rozhodnutí nebyly uplatněny námitky proti závaznému stanovisku Krajské hygienické stanice. Námitky směřovaly proti výsledkům hlukové studie, a v takovém případě nelze postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu. Posoudit obsah a vypovídací hodnotu hlukové studie přísluší zcela Krajské hygienické stanici, která na základě hlukové studie vydává závazné stanovisko. Je to stejná situace, jako když stavební úřad posuzuje obsah projektové dokumentace, na základě které vydává územní rozhodnutí. Námitku označil za nedůvodnou.

Žalobní námitky šest a sedm považuje žalovaný za nedůvodné, protože povolení stavebních úprav stávající komunikace nebylo součástí napadeného územního rozhodnutí.

Poslední tři žalobní námitky jsou totožné s námitkami uplatněnými v odvolání a žalovaný odkazuje na své vyjádření v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobci v replice ze dne 2.3.2012 **u prvního žalobního bodu** citovali z nálezu Ústavního soudu ze dne 12.10.2001, sp. zn. Pl.ÚS, ve kterém se vyjádřil k povaze procesů posuzování vlivů na životní prostředí. Uvedli dále, že souhlasí s tím, že závěry podle zákona č. 100/2001 Sb. nejsou pro správní úřad závazné, nemohou být závazné ani pro účastníky řízení a nezpochybňují, že zde existuje možnost veřejnosti se vyjádřit k záměru (§ 6 odst. 7 zákona č. 100/2001 Sb.); to ale není možnost bránit se přijatým závěrům. Účinně se proti nim bránit se lze až v rámci opravných prostředků namířených proti správnímu rozhodnutí. Žalovaný byl povinen v územním řízení vypořádat se s námitkami žalobců směřujícími proti závěrům zjišťovacího řízení ať už materiálními (neposouzení záměru z hlediska kritérií uvedených v příloze č. 2), tak formálními (nedodržení zákona č. 100/2001 Sb. - neodůvodnění závěrů). V reakci na vyjádření žalovaného **ke druhému žalobnímu bodu** žalobci dále uvedli, že v odvolání na str. tři zpochybňují závěry týkající se zásahu do záplavového území. Vycházejí z toho, že je nutné zkoumat rozsah napadení závazných stanovisek z hlediska materiálního a nikoliv pouze formálně. V souvislosti s námitkami týkajícími se otázky umístění stavby v záplavovém území upozornili na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j.1 As 135/2011 - 257, který řešil i otázku, kdy jednotlivá stavba sama o sobě podstatně nezvýší riziko, zátěž (v konkrétním případě hladinu hluku). Jestliže je umístována stavba do záplavového území, nelze argumentovat, že tato jednotlivá stavba zvýší nebezpečí nevýznamně, ale měřitelně. To totiž bude možné tvrdit u každé jednotlivé umístěvané stavby. Podmínkou bylo absolutní nezhoršení odtokových poměrů, což splněno nebylo. **Ke třetímu žalobnímu bodu** v replice uvedli, že závazné stanovisko Magistrátu města Plzně č.j. MMP/125969/09 ze dne 22.12.2009 bylo nedostatečně odůvodněné, ač bylo třeba na základě § 154 správního řádu přiměřeně použít ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí § 67 a § 68 správního řádu (rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2009, čj. 9 As 21/2009-150). Toto závazné stanovisko zůstalo po celou dobu správního řízení nezměněno. Žalovaný odkazuje na svůj postup v řízení o odvolání, které směřovalo proti územnímu rozhodnutí ze dne 20.4.2010. Při rozhodování o odvolání žalobců napadeným rozhodnutím ale nebylo postupováno podle § 149 odst. 4 spr. řádu, a to přestože se změnil skutkový stav, např. část

zahrádkářské kolonie byla odstraněna, území bylo v lednu roku 2011 zaplaveno. V té souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.9.2010, č.j. 5 As 56/2009-63, který takovou vadu označil za podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. **Ke čtvrtému žalobnímu bodu** v replice konstatovali, že i když mělo být při rozhodování podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. vydáváno závazné stanovisko a nikoliv správní rozhodnutí, bylo postupováno v rozporu se zákonem. Výše uvedené vyjádření totiž nebylo označeno jako závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 spr. řádu, ale jako vyjádření podle § 154 spr. řádu, navíc se v něm zdůrazňuje pouhý informativní charakter (tedy nic závazného) a nemá ani náležitosti rozhodnutí (viz argumentace výše). Argumentace žalovaného tedy nic nemění na tom, že § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. byl napadeným rozhodnutím porušen a nebyla dodržena forma souhlasu či nesouhlasu (rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2009, čj. 1 As 20/2009-70). Žalobci reagovali na vyjádření žalovaného **k pátému žalobnímu bodu** tak, že jejich námitky v podaném odvolání směřovaly proti závaznému stanovisku Krajského hygienické stanice ze dne 15. 2. 2010. Toto stanovisko se opírá mimo jiné o hlukovou studii. Jestliže tedy konkrétní námitky směřují vůči zpracovateli posudku a obsahu studie, nelze tvrdit, že zároveň nesměřují i proti uvedenému stanovisku. Žalovaný měl proto postupovat při rozhodování o těchto námitkách podle § 149 odst. 4 správního řádu. **K šestému žalobnímu bodu** setrval přes stanovisko žalovaného na názoru, že se napadené rozhodnutí týká i staveb komunikací. Žalobci citují v žalobě příslušné pasáže. Z tohoto důvodu také byla zjišťována stanoviska vlastníků těchto komunikací.

Z obsahu správního spisu se podává, že dne 9.12.2009 bylo u Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, zahájeno ohledně záměru „Náhradní hřiště pro TJ Slovan Spoje Plzeň“ na základě oznámení VÚP Plzeň s.r.o. zjišťovací řízení podle § 7 zákon č. 100/2001 Sb. V závěru obsaženém v písemnosti ze dne 14.1.2010, č.j. ŽP/13050/09, příslušný orgán konstatoval, že předmětný záměr nebude posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb.

Dne 17.2.2010 podalo Statutární město Plzeň (*dále jen „žadatel“*) zastoupené VÚP Plzeň, s.r.o. žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby Náhradní hřiště pro TJ Slovan Spoje Plzeň (*dále jen „stavba“*). Opatřením ze dne 11.3.2010 oznámil magistrát zahájení územního řízení o umístění stavby. Současně nařídil k projednání žádosti veřejné ústní jednání. Magistrát po zahájení řízení a při ústním projednání žádosti dne 13.4.2010 mimo jiné obdržel od účastníků řízení námitky. Dne 20.4.2010 vydal pod č.j. MMP/067575/10 územní rozhodnutí o umístění stavby, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 6.9.2010, č.j. RR/2498/10, na základě odvolání účastníků řízení zrušeno a věc vrácena magistrátu k novému projednání. Opatřením ze dne 15.10.2010 vyzval magistrát žadatele k doplnění žádosti o stanovené údaje a podklady a územní řízení přerušil. Dne 22.11.2010 magistrát oznámil pokračování územního řízení, k projednání žádosti nařídil veřejné ústní jednání na den 30.12.2010 a zároveň upozornil, že závazná stanoviska dotčených orgánů, námitky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží. Podle protokolu o tomto jednání se jej zúčastnili vedle dalších i všichni žalobci v této věci osobně. Magistrát obdržel od účastníků řízení námitky v písemné podobě a ústně sdělené námitky při ústním jednání zaznamenal do protokolu. Dne 5.1.2011 byl spis doplněn o potvrzenou situaci od Policie ČR. Dopisem ze dne 14.1.2011 magistrát požádal Magistrát města Plzně, odbor životního prostředí, o vyjádření k námitkám účastníků, které se týkaly jeho působnosti. Ten poskytl odborné stanovisko k námitkám v

písemném stanovisku ze dne 19.1.2011, č.j. MMP/10690/11. Opatřením ze dne 26.1.2010 oznámil stavební úřad účastníkům řízení, že spis byl doplněn o výše zmíněné dvě listiny a dal jim možnost ve stanovené lhůtě se k nim vyjádřit, což účastníci řízení využili.

Dne 22.2.2011 pod č.j. MMP/006356/11 vydal magistrát územní rozhodnutí, kterým rozhodl o umístění stavby (bod I. výroku), o námitkách účastníků řízení (bod II. výroku), stanovil podmínky pro umístění stavby pro zpracování projektové dokumentace pro stavební povolení a podmínky vyplývající ze stanovisek dotčených orgánů a ostatních účastníků územního řízení, stanovil podmínky pro napojení stavba na technickou a dopravní infrastrukturu (bod III. výroku) a rovněž stanovil podmínky pro umístění a realizaci telekomunikačních sítí (bod IV. výroku). Rozhodnutí podrobně odůvodnil.

Řada právnických a fyzických osob, mezi nimi i žalobci ad a), b), c), e) a f), podala obsahově shodná odvolání, jejichž výtky buď zcela nebo v podstatné míře korespondují s výše konstatovanými žalobními body jedna až devět.

Žalovaný o podaných odvoláních rozhodl dne 13.6.2011 pod č.j. RR/2018/11, způsobem popsáním v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku. Po stručné rekapitulaci průběhu územního řízení a specifikaci odvolacích námitek zdůvodnil nejdříve výrok II. napadeného rozhodnutí (zamítnutí odvolání pro nepřipustnost). Dále uvedl: „*Po přezkoumání souladu napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, jak stanoví § 89 stavebního zákona, uvádí odvolací orgán následující: Stavební úřad posoudil záměr žadatele z hledisek uvedených v § 90 stavebního zákona, tedy že záměr je v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací (stavba se nachází dle platného územního plánu města Plzně v zastavitelném území s funkčním využitím „specifické území - sportovní areál“ (SA) -rozvojová plocha), s cíli a úkoly územního plánování, s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích předpisů, s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, a s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů. Vypořádal se s námitky účastníků řízení a k jejich kvalifikovanému vypořádání využil vyjádření orgánů veřejné správy, jejichž působnosti se námitky dotýkaly.*“ Následně se vypořádal s každou z odvolacích výtek. Ohledně výroku I. uzavřel, že „...použil § 90 odst. 5 správního řádu, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, protože neshledal důvody pro postup podle odstavců 1 až 4 tohoto ustanovení.“

Při ústním jednání soudu žalobci setrvali na všech žalobních bodech, jejich zdůvodnění i na konečném návrhu. Nad rámec žaloby a repliky předestřeli žalobci i právně politické argumenty s věcí související (dar města fotbalovému klubu TJ Slovan Spojе značného rozsahu a financování přivedení infrastruktury do blízkosti pozemků, které patří realitní kanceláři Global s.r.o., ze strany města).

Úvodem soud zaujal stanovisko k žalobě žalobkyně uvedené ad d), S.K.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.*

Podle § 68 písm. a) s.ř.s. *žaloba je nepřipustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže*

rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.

Na rozdíl od zbývajících žalobců nepodala žalobkyně ad d) odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, tedy nevyčerpala řádný opravný prostředek, ani nenastala v § 68 písm. a) s.ř.s. předvídaná alternativa změny prvoinstančního rozhodnutí na základě odvolání jiné osoby k újmě této žalobkyně. Její žaloba tak byla nepřipustná a soud ji musel pro nesplnění procesních podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. d) z důvodu uvedeného v § 68 písm. a) s.ř.s. odmítnout (výrok I.).

Meritorně tudíž soud posuzoval žalobu pouze pěti žalobců uvedených ad a), b), c), e) a f).

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě (§ 75 odst. 1,2 s.ř.s.).

Žalobci se domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného, které sestávalo ze dvou dílčích výroků

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Základním předpokladem úspěšnosti žalobců je tvrdit a prokázat zkrácení na jejich právech. Z tohoto důvodu soud nemohl akceptovat jejich návrh na zrušení výroku II. napadeného rozhodnutí. Adresáty výroku byly zcela jiné osoby v právním slova smyslu než žalobci a tak jím žalobci v této věci objektivně zkrácení na svých právech nemohli být.

Napadené rozhodnutí vzešlo z územního řízení, v němž byli žalobci jeho účastníky z titulu vlastnictví bytových jednotek v bytových domech a spoluvlastnictví pozemků pod bytovými domy, a z titulu vlastnictví garáží a pozemků pod nimi, situovaných v blízkosti těch pozemků, na něž byla stavba umístována. Jejich účastenství se tudíž opíralo o ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, neboť jejich vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Nejednalo se tak o účastníky řízení esenciální (§ 85 odst. 1-žadatel a obec), nýbrž parciální. Vůči rozhodnutí (I. výroku) uplatnili žalobci 10 žalobních bodů.

Při posouzení důvodnosti žaloby vyšel soud z judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 3.3.2011, č.j. 7 As 108/2010-71 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), uvedl, že v jím souzené věci „ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel měl v předmětném bytovém domě umístěno rozvodné tepelné zařízení a také předávací stanici k předání, regulaci a měření tepelné energie. Jeho účastenství ve stavebním řízení tedy bylo odvozeno z práva odpovídajícího věcnému břemenu k nemovitosti, již se stavební úpravy týkaly, resp. od možnosti dotčení těchto práv. Takový účastník je pak ve

stavebním řízení oprávněn uplatnit pouze námitky, které se k takto vymezeným právům vztahují. Stěžovatel jak v průběhu stavebního řízení, tak i následně v žalobě namítal pouze taková porušení zákona, která se, i kdyby bylo prokázáno, že k nim skutečně došlo, jeho právní sféry nijak dotknout nemohla. Žádná z námitek se totiž nevztahovala k technologickým zařízením v jeho vlastnictví, která byla v předmětném bytovém domě umístěna a jež mohla být povolovanou stavbou dotčena. Totéž platí i pro námitky obsažené v kasační stížnosti, tj. námitky, že osoba zúčastněná na řízení neprokázala ekonomickou přijatelnost nového způsobu vytápění, že se krajský úřad nezabýval tím, zda byly splněny podmínky vyplývající z ust. § 3 odst. 1 a 8 zákona o ochraně ovzduší, a že stěžovatel byl zkrácen na právu na ochranu investic. Žádný z těchto stížních bodů nijak nesouvisí s důvodem, pro který byl stěžovatel účastníkem stavebního řízení a od něž je také nutno dovozovat jeho žalobní legitimaci v řízení před správními soudy. S výjimkou obecných tvrzení o porušení zásady zákonnosti, zásady vyhledávací a dalších zásad stěžovatel ostatně ani v kasační stížnosti neuvedl, jaké jeho veřejné subjektivní právo bylo předmětným správním rozhodnutím dotčeno. Pokud by krajský, případně Nejvyšší správní soud, přiznal stěžovatelem uplatněným námitkám relevanci a věcně se jimi zabýval, dostal by se stěžovatel z pozice žalobce namítajícího zkrácení svých veřejných subjektivních práv do pozice univerzálního dohlázeatele na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů. Takové postavení mu však nepřísluší. Je nutno zdůraznit, že stěžovatel jako podnikatelský subjekt není garantem zákonnosti rozhodování správních orgánů a není ani subjektem, který by byl oprávněn podat žalobu ve veřejném zájmu (viz § 66 s. ř. s.). V této souvislosti lze poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86 (publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS), ve kterém bylo mimo jiné vysloveno, že „[s]oudní řád správní je svojí povahou „obránnou“ normou. Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzení zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“ V daném případě sice Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o aktivní legitimaci stěžovatele k podání žaloby, nicméně rozsah toho, co byl oprávněn v žalobě proti rozhodnutí krajského úřadu namítat, byl determinován jeho postavením ve správním řízení, tj. důvodem jeho účastenství ve stavebním řízení, resp. tím, jaká jeho veřejná subjektivní práva mohla být vydáním napadeného správního rozhodnutí dotčena. Na to ostatně správně poukázal i krajský soud v napadeném rozsudku. Pokud tedy stěžovatel namítal, že má právo podávat všechny námitky uvedené v žalobě a že se krajský soud měl s těmito námitkami věcně vypořádat, je tento stížní bod nedůvodný. Stěžovatel rovněž argumentoval tím, že provedl modernizaci výtopné technologie, že odpojení domu v Přepěřské ulici sníží účinnost dodávek tepelné energie a povede k prodloužení odpisů za ekonomickou hranici návratnosti a že dojde ke zvýšení jednotkové ceny pro ostatní odběratele. Je evidentní, že změna způsobu vytápění v předmětném bytovém domě není v zájmu stěžovatele jako dosavadního dodavatele tepla, nicméně jeho obchodní zájmy jsou v řízení o povolení stavby zcela irelevantní a správní orgány nepochybily, pokud je ve stavebním řízení nezohlednily. Také krajský soud posoudil postavení stěžovatele i povahu jeho žalobních námitek v souladu se zákonem. Vzhledem k výše uvedeným závěrům se již Nejvyšší správní soud nezabýval tím, zda k pochybením namítaným stěžovatelem v kasační stížnosti ve správním řízení skutečně došlo“.

Byť se v předestřeném případě nejednalo o věc územního řízení podle stavebního zákona, má soud za to, že právní názor ohledně determinovanosti obsahu a rozsahu žalobních bodů je plně aplikovatelný i na souzenou věc. Řečeno jinak, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může žalobce namítat pouze porušení svých práv, nikoliv také práv jiného subjektu nebo veřejného zájmu, pokud nejde o subjekt, kterému ve správním řízení zvláštní zákon přiznává oprávnění prosazovat a obhajovat zájmy společnosti. Proto žalobce v řízení o žalobě nemůže namítat ani porušení práv jiných osob zúčastněných na řízení, a to i kdyby měly stejný zájem na vyhovění žalobě. (Zdroj: Podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 10. 2006, čj. 15 Ca 144/2005-83).

Žalobci v souzeném případě v převážné většině žalobních bodů zaujali pozici „*univerzálního dohlázeatele na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů*“ místo pozice žalobců namítajících zkrácení svých veřejných subjektivních práv.

To se týká především **žalobních bodů číslo jedna, dva, tři a čtyři**, v nichž namítali „pouze“ nezákonnost, nepřezkoumatelnost či nesprávný procesní postup žalovaného, resp. magistrátu v územním řízení, aniž by současně spojili tyto správním orgánům vytýkané vady s konkrétním tvrzením, jak se zmíněné vady negativně dotkly jejich právního postavení. Takto formulované žalobní body žalobcům nepřísluší, a proto je soud věcně neřešil. Pokud pak žalobci v rámci těchto žalobních bodů namítali, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jejich odvolacími námitkami, soud jejich tvrzení nesdílí. Žalovaný reagoval na jednotlivé odvolací výhrady způsobem, který mu ukládá ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Ve vztahu ke zmíněným čtyřem odvolacím námitkám to dokumentuje str. 8 až 11 napadeného rozhodnutí.

S pátým žalobním bodem žalobci neměli naději na úspěch. Žalovanému v něm vytýkali, že při posuzování otázky hlukové zátěže umístované stavby na obyvatele sousedních nemovitostí odkázal pouze na obecné souhlasné stanovisko Krajské hygienické stanice ze dne 15.2.2010, které bylo vydáno ještě před uplatněním námitek žalobců, a dostatečně se nevypořádal s jejich námitkami, které se týkaly jak zpracování hlukové studie (příbuzeneckého vztahu mezi zpracovatelem projektu ing. Jířím Kydlíčkem a zpracovatelem hlukové studie Janem Kydlíčkem), tak obsahu hlukové studie (jde pouze o modelovou studii, kde měření hlukovosti nebylo prováděno, v níž navíc nebylo dostatečně reflektováno již stávající zatížení bytových domů hlukem z Křimické ulice). Dále namítali porušení ust. § 149 odst. 4 správního řádu.

Magistrát ve výroku III. svého rozhodnutí stanovil podmínku č. 2. „*V projektové dokumentaci pro stavební povolení bude dopracovaná hluková studie v případě provozování sportoviště s elektroakusticky zesilovanou hudbou a řečí o výpočet hluku z tohoto zařízení vzhledem k nejbližšímu chráněnému venkovnímu prostoru staveb a doložit dodržení hygienických limitů hluku dle nařízení vlády č. 148/2006 Sb, o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací pomocí technických a organizačních opatření.*“ Při vypořádání se s námitkami mimo jiné konstatoval, že „*V hlukové studii byla zohledněna doprava z ulice Křimická. viz. strana 5 – Hluková studie, zpracovatel Jan Kydlíček. Hluková studie byla vyhotovena Janem Kydlíčkem – odborným zpracovatelem Proto stavební úřad nepožaduje vypracování nové hlukové studie.*“ (str. 17 rozhodnutí magistrátu). K vypořádání další námitky uvedl, že „*Stavební úřad je přesvědčen o tom, že do hlukové studie byly namodelovány situace a zdroje, které se v dotčeném území a jeho okolí nacházejí a budou*

nacházet. Na základě těchto modelových situací a jejich různých kombinací vycházejí hodnoty takové, jaké je možné naměřit přímo na místě. A proto stavební úřad shledává hlukovou studii vypracovanou Janem Kydlíčkem za průkaznou a jako dostačující podklad pro vydání územního rozhodnutí.“ (str. 18 rozhodnutí). K další námitce pak konstatoval, že „*Stavební úřad nezkoumá příbuzenecké vztahy jednotlivých zpracovatelů. Jan Kydlíček je držitelem licence č. 6022 pro zpracování hlukových studií.*“

Žalovaný ke shodné odvolací námitce v napadeném rozhodnutí uvedl: „*Tím, zda existuje mezi zpracovatelem dokumentace a zpracovatelem hlukové studie příbuzenský vztah, se stavební ani odvolací orgán nemůže zabývat, neboť nám to nepřísluší a hlavně to nemá žádný vliv na řízení. Dle závěru zpracované hlukové studie: „Výsledky ekvivalentních hladin akustického tlaku ve sledovaných bodech výpočtu na hranici nejbližších chráněných prostorů a nejbližších chráněných prostorů staveb prokazují, že nebude docházet k nadlimitnímu ovlivňování těchto staveb“ (myšleno bytových domů Křimická č.p. 988 až 922). Krajská hygienická stanice, jako příslušný orgán ochrany veřejného zdraví vydal dne 15.2.2010 pod zn. 28111/21/19, 1453/21/10 souhlasné závazné stanovisko pro územní řízení na akci „Náhradní hřiště pro TJ Slovan Spoje Plzeň“. Podkladem pro vydání tohoto závazného stanoviska mu byla také vypracovaná hluková studie (11- 12/2009). Krajská hygienická stanice posoudila předloženou dokumentaci, a protože nezjistila rozpory s požadavky předpisů v oblasti ochrany veřejného zdraví, vydala toto souhlasné závazné stanovisko. V tomto stanovisku také uvedla, že k ověření závěrů hlukové studie bude před vydáním závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje ke kolaudačnímu souhlasu požadováno měření hluku dle vypočtených bodů hlukové studie (místa a podmínky měření budou upřesněny ve stanovisku KHS Plzeň v dalším stupni projektové dokumentace - dokumentace pro stavební povolení).*“

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1.3.2010, č.j. 5 Afs 74/2009-111, uvedl: „*Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 s. ř. s. vždy směřuje proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně. Pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako celek.*“ Obdobně ve své judikatuře Vrchní soud v Praze, konstatoval: „*Pod pojmem rozhodnutí vydané ve správním řízení ve smyslu § 247 odst. 2 o. s. ř. je nutno (proběhlo-li řízení ve dvou správních instancích) chápat rozhodnutí správního orgánu prvního i druhého stupně jako jeden celek.*“ (Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1993, sp. zn. 6 A 68/93, publikováno v časopise Správní právo č. 17).

Vycházejí z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jako celku soud zastává názor, že se správní orgány vypořádaly v územním řízení s námitkami žalobců týkajícími se hlukové studie v plném rozsahu a řádně. Příbuzenecký vztah mezi zpracovatelem projektu ing. Jiřím Kydlíčkem a zpracovatelem hlukové studie Janem Kydlíčkem sám o sobě nemůže zpochybnit hodnověrnost či kvalitu a objektivnost hlukové studie. Žalobci ke svému tvrzení nepředložili studii oponentní a konkrétní výtky, že jde pouze o modelovou studii, kde měření hlukovosti nebylo prováděno, v níž navíc nebylo dostatečně reflektováno již stávající zatížení bytových domů hlukem z Křimické ulice, jak bude dále uvedeno, neshledal soud důvodnými.

Pokud se týká zpochybnění obsahu hlukové studie, je námitka nedůvodná. Že byla zohledněna doprava z ulice Křimická, vyplývá ze strany 5 hlukové studie; to konstatoval již magistrát ve svém rozhodnutí. A že se může jednat pouze o modelovou studii, je logické, pakliže stavba je teprve ve fázi umístění, nikoliv provozu. Podmínkou č. 2 v bodě III. výroku

rozhodnutí pak došlo k zabezpečení hygienických limitů hluku pro fázi stavebního řízení. Stručně řečeno, soud se plně ztotožňuje s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí.

Jakkoliv odvolací výtky žalobců směřovala proti hlukové studii, která byla jedním z podkladů pro vydání závazného stanoviska, zastává soud názor, že v daném případě povaha uplatněných výhrad (příbuzenecký vztah, nezohlednění dopravy z Křimické ul. ač je zcela zřejmý opak) materiálně nezavdávala příčinu pro postup dle § 149 odst. 4 správního řádu.

Šestý žalobní bod, jehož podstatou byla výtky žalobců vůči správním orgánům obou stupňů, že pochybily, pokud ohledně stavební úpravy stávající komunikace, která má být příjezdovou komunikací k umísťované stavbě, pouze odkázaly na neodůvodněná či nedostatečně odůvodněná stanoviska Magistrátu města Plzně, odboru dopravy, z 8. 11. 2010 a Policie ČR z 25. 10. 2010, která by měla být, pouze jedním z podkladů při posuzování námitek, s tím, že nejsou předmětem daného územního řízení, soud rovněž zhodnotil jako neopodstatněný.

Rozhodnutí o umístění stavby je jedním z druhů územních rozhodnutí (§ 77 odst. 1 písm. a) stavebního zákona). Obecné náležitosti územního rozhodnutí stanoví § 92 odst. 1 stavebního zákona. Dle něj *územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby; vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při vydávání kolaudačního souhlasu, může uložit zpracování prováděcí dokumentace stavby. V rozhodnutí stavební úřad rozhodne o námitkách účastníků řízení, v odůvodnění vyhodnotí připomínky veřejnosti a stanoví dobu platnosti rozhodnutí, má-li být delší, než stanoví tento zákon.* Kritéria pro posuzování záměru žadatele v územním řízení upravuje § 90 stavebního zákona. Záměr je stavební úřad povinen mimo jiné posoudit z toho hlediska, zda je v souladu s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu (§ 90 písm. d) stavebního zákona). Dospěje-li k závěru, že záměr klade takové požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, že jej nelze bez vybudování příslušných nových staveb a zařízení, nebo úpravy stávajících realizovat, územní řízení přeruší (§ 88 stavebního zákona). Podle § 79 odst. 1 stavebního zákona *rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.*

Magistrát ve výroku I. uvedl, že „Jedná se o umístění fotbalového hřiště, tréninkového hřiště, parkoviště a provozní budovy, komunikace.“ Ve výčtu jednotlivých částí umísťované stavby je pod SO 04 uvedena „Komunikace, chodníky, zpevněné plochy, konečné TÚ včetně zatravnění“, pod SO 05 – „Úprava stávající komunikace“ a ke každé části je připojena rámcová charakteristika části stavby. V části II. rozhodl magistrát o všech námitkách vznesených v průběhu územního řízení, včetně námitek žalobců vztahujících se ke stávající komunikaci (např. str. 5, bod 3, str. 6,7, 17,18, 20, 22, 23, 24, atd). V odůvodnění pak ke každé námitce uvedl argumentaci, pro kterou byla námitka zamítnuta, či naopak důvody, pro které jí bylo vyhověno a jakým způsobem je magistrátem konkrétně zohledněna. Opřel se přitom o stanovisko Městského ředitelství Policie Plzeň ze dne 25.10.2010 a závazné stanovisko Magistrátu Města Plzně, odboru dopravy ze dne 8.11.2010 v obou případech

vycházející z předložené projektové dokumentace pro územní řízení, která jsou součástí spisového materiálu, a předloženou dokumentaci.

V napadeném rozhodnutí se s obsahově shodnou odvolací námitkou jako je šestý žalobní bod, žalovaný vypořádal takto: „*Co se týká bezpečnosti a užívání účelové komunikace pod bytovými domy, tak na ní budou, jak vyplývá z dokumentace, osazeny zpomalovací příčné prahy Z12 k usměrnění rychlosti a zároveň k zajištění větší bezpečnosti chodců, dále bude označena jako komunikace s dopravním omezením na rychlost 20 km/hod. a jsou zde navržena regulérní parkovací stání na této komunikaci, čímž by se mělo předejít nahodilému parkování na této komunikaci, což ostatně konstatoval i Magistrát města Plzně, odbor dopravy ve svém závazném stanovisku č.j. MMP/187699/10/2 ze dne 8.11.2010. Tyto stavební úpravy stávající komunikace ovšem nejsou předmětem tohoto územního řízení, neboť se nejedná o umístění nové komunikace, ale pouze o úpravy stávající. Nicméně ještě podotýkáme, že i Policie ČR, městské ředitelství Plzeň, vyjádřilo, po posouzení dokumentace z hlediska plnění podmínek zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, souhlas.*“

Rozhodnutí prvního a druhého stupně tvoří jeden celek.

S žalobci je tudíž třeba souhlasit potud, že stávající komunikace je zmiňována ve výrokové části rozhodnutí o umístění stavby, nikoliv však jako komunikace nově umisťovaná, jak správně namítal žalovaný, nýbrž „pouze“ jako komunikace, která bude využita pro potřeby umisťované stavby, z toho důvodu bude určitým způsobem, rámcově vyjádřeným ve výroku rozhodnutí magistrátu, upravena (SO 05). Na ní pak bude napojena nově navrhovaná příjezdová komunikace (SO 04). Soud nepovažuje dále za správné tvrzení žalobců, že by nebyly dostatečným způsobem vypořádány jejich námitky, pakliže je jednak nutné vycházet z jejich vypořádání v rozhodnutích vydaných v obou stupních a jednak z povahy a účelu územního rozhodnutí. Jelikož v rámci územního řízení je stavební úřad povinen posoudit, zda je záměr také v souladu s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, a v rozhodnutí o umístění stavby je povinen „jen“ stanovit podmínky pro napojení umisťované stavby na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pak nelze opodstatněně označit použitá stanoviska Magistrátu Města Plzně, odboru dopravy ze dne 8.11.2010 a Městského ředitelství Policie Plzeň ze dne 25.10.2010 za nedostatečně odůvodněná, neboť splnit uvedený zákonný požadavek magistrátu nepochybně umožňují. Při posouzení důvodnosti námitek žalobců pak magistrát vedle zmíněných stanovisek vycházel z předložené projektové dokumentace, jejíž součástí je i Souhrnná technická zpráva, která obsahuje podrobné výchozí a navrhované údaje jednotlivých stavebních objektů, včetně SO 04 a SO 05. Na projektovou dokumentaci je pak zejména v rozhodnutí magistrátu opakovaně výslovně odkazováno.

Soud se nemohl zabývat námitkami v **sedmém a osmém žalobním bodu**, podle nichž žalovaný pochybil, pokud se vůbec věcně nezabýval otázkami souvisejícími s vlastnictvím přístupové komunikace a absencí dokladu o souhlasu vlastníka s úpravami a pokud rozhodl o umístění stavby na základě již neplatných vyjádření některých dotčených subjektů a dále za stavu, kdy ze spisu není patrné splnění podmínky s vydáním souhlasu ve vyjádření Správy a údržby silnic Kralovice (uzavření smlouvy o smlouvě budoucí...). To proto, že i v případě prokázání správnosti tvrzení žalobců nemohla být porušena jejich veřejná subjektivní práva nýbrž práva zcela jiných subjektů, které však ochranu u správního soudnictví cestou žalob nehledaly.

Devátý žalobní bod, v němž žalobci namítali, že z faktu, že o umístění stavby rozhodují osoby v zaměstnaneckém poměru k žadateli, městu Plzeň, mohou vznikat pochybnosti o nestranném rozhodování věci a o podjatosti těchto úředníků, soud shledal nedůvodným na základě následujících úvah.

Podle § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*

Obsahově shodnou námitku uplatnili žalobci již v odvolání a žalovaný se s ní podrobně vypořádal na str. 12 napadeného rozhodnutí. Konkrétně uvedl: *„Přestože rozhoduje Magistrát města Plzně v přenesené působnosti o právu či povinnosti města, nelze bez dalšího usoudit na vyloučení jeho pracovníků pro pochybnosti o jejich nepodjatosti. Není možné vyloučit pro podjatost globálně všechny úřední osoby správního orgánu, jenom proto, že tento správní orgán, v tomto případě Magistrát Města Plzně projednává věci týkající se města, jehož je orgánem. Tato problematika je řešena v několika rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, z nichž vyplývá, že pracovník správního orgánu nevystupuje prvotně jako zaměstnanec, nýbrž jako úředník územně samosprávného celku, tudíž je povinen respektovat zákon č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků. Mezi jeho povinnosti tedy patří dodržovat ústavní pořádek ČR, právní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané, hájit při výkonu správních činností veřejný zájem, jednat a rozhodovat nestranně bez ohledu na své přesvědčení a zdržet se při výkonu práce všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nestrannost rozhodování. Skutečnost, že zákon uvedené povinnosti úředníků územních samosprávných celků takto explicitně vypočítává, je podle Nejvyššího správního soudu třeba vnímat právě i v souvislosti s tím, že tito úředníci jsou v mnoha případech povoláni k rozhodování o věcech týkajících se obce či kraje, tedy de facto jejich zaměstnavatelů. Nejvyšší správní soud proto uvedl, že tato situace (kdy úředník městského úřadu rozhoduje v záležitosti týkající se zájmů města), která je zákonem výslovně (s ohledem na systém duální správy České republiky) připuštěna, nemůže být bez dalšího důvodem k podjatosti pracovníka orgánu územního samosprávného celku, a to i přes pracovní či jiný obdobný vztah k takovému celku. Aby mohla být podjatost konkrétního úředníka v takovém případě konstatována, musela by přistoupit ještě další skutečnost, např. důvodná obava z ovlivňování úředníka ze strany jeho zaměstnavatele. Mluvíme zde o podjatosti konkrétní úřední osoby, nelze tedy namítat podjatost všech zaměstnanců určitého správního orgánu. Pokud mají odvolatelé pochybnosti o nepodjatosti konkrétní úřední osoby, měli tyto námitky uplatnit již v průběhu prvoinstančního řízení, kdy měli možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a zároveň uplatňovat námitky.“*

Žalovaný o odvoláních žalobců rozhodoval dne 13.6.2011. Posouzení odvolací námitky zcela korespondovalo s tehdejší judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ten v rozsudku ze dne 16.12.2004, č.j. 2 As 21/2004-67, publikovaném ve Sb. NSS 503/2005, uvedl: *„Obecní úřad tedy jako orgán obce, jakožto jednotky územní samosprávy, vykonává působnost v oblasti státní správy, která na něj byla v souladu s uvedeným zákonem, a tedy postupem aprobovaným článkem 105 Ústavy ČR, přenesena. Orgány obce jsou přitom povoleny k výkonu státní správy v celé řadě dalších oblastí, např. ve věcech stavebního řízení, živnostenského podnikání, požární ochrany, apod. V mnoha případech přitom i v těchto*

oblastech může nastat a běžně nastává situace, kdy účastníkem správního řízení vedeného orgánem obce je obec sama. Zákonodárce přistoupil k takovému zákonnému a přitom ústavně konformnímu řešení, které připouští, aby v kterémkoliv stupni správního řízení o právu nebo povinnosti územně samosprávné jednotky na konkrétním úseku státní správy rozhodoval orgán tohoto územně správního celku. Pracovník takového orgánu v takovém řízení nevystupuje prvotně jako zaměstnanec, nýbrž jako úředník územně samosprávného celku, mezi jehož základní povinnosti podle zákona č. 312/2002 Sb., [§ 16 odst. 1 písm. a), b), c) a f) citovaného zákona]. Tyto povinnosti pak má úředník i při výkonu státní správy, která byla na orgán samosprávy zákonem přenesena (§ 2 odst. 3 citovaného zákona). Skutečnost, že zákon uvedené povinnosti úředníků územních samosprávních celků takto explicitně vypočítává, je podle Nejvyššího správního soudu třeba vnímat právě i v souvislosti s tím, že tito úředníci jsou v mnoha případech povoláni k rozhodování o věcech týkajících obce či kraje, tedy de facto jejich zaměstnavatelů. Nejvyšší správní soud je tak přesvědčen, že pouze tato situace, která je zákonem výslovně připuštěna, předpokládána a vyžadována, nemůže být bez dalšího důvodem podjatosti pracovníka orgánu územně samosprávného celku, a to i přes pracovní či jiný obdobný vztah k takovému celku jakožto účastníkovi řízení či z toho plynoucí jistou finanční závislost. Aby pochybnosti o podjatosti konkrétního úředníka byly v takových případech dány, musela by přistoupit ještě další skutečnost, např. důvodná obava z ovlivňování úředníka ze strany jeho zaměstnavatele v konkrétním případě." Shodně argumentoval i ve svých dalších rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 29. 11. 2006, č. j. 4 As 41/2005 - 137, z téhož dne č. j. 4 As 42/2005 - 116 či v rozsudku ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006 - 121. O takový výklad opírající se závěry Nejvyššího správního soudu předestřené v rozsudku ze dne 29. 11. 2006, č. j. 4 As 41/2005 - 137, ostatně nepovažoval za vybočující z mezí ústavnosti ani Ústavní soud v usnesení ze dne 6.10.2008, sp.zn. I.ÚS 553/07 (viz. www.naulus.usoud.cz).

Dlužno podotknout, že všechna v předchozím odstavci zmíněná rozhodnutí interpretovala ust. upravující vyloučení pracovníků nebo členů správního orgánu, konkrétně § 9 odst. 1 zákona 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších novel, tedy správního řádu zrušeného zákonem 500/2004 Sb., správním řádem (ten nabyl účinnosti 1.1.2006). Ke stejnému právnímu názoru jako v rozsudku č.j. 2 As 21/2004-67 se však Nejvyšší správní soud přihlásil v rozsudku ze dne 10.10.2007, č.j. 2 As 29/2007-74 (publikován ve Sb. NSS 2/2008), který se již týkal výše citovaného ust. § 14 odst. 1 nového správního řádu.

Žalobci v posuzovaném případě v odvolání stavěli svoji námitku podjatosti pouze na zaměstnaneckém vztahu osob rozhodujících ve stavebním řízení o umístění stavby a stejném vztahu osob vyjadřujících se za dotčené orgány, aniž by tvrdili jiné konkrétní skutečnosti alespoň naznačující možnost jejich podjatosti (např. nátlak ze strany zaměstnavatele, finanční motivaci, hrozbu ukončením pracovního poměru, hrozbu přeřazením na jinou práci apod.). Formulace námitky spíše navozovala dojem akademicky položené otázky než skutečné, konkrétní námitky. Navíc námitka podjatosti nezazněla již v průběhu řízení o umístění stavby, nýbrž prvně v odvolání proti prvnímu rozhodnutí magistrátu o umístění stavby ze dne 20.4.2010 a posléze v odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby ze dne 22.2.2011. Za takové situace podle přesvědčení soudu se žalovaný v napadeném rozhodnutí s odvolací výtkou vypořádal zcela v souladu se zákonem a tehdejší judikaturou jak Nejvyššího správního soudu, tak soudu Ústavního.

Otázkou podjatosti úřední osoby v situaci, kdy rozhoduje orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, se krátce před konáním ústního jednání v této věci zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Důvodnost devátého žalobního bodu byl proto soud povinen posuzovat ve světle přijatých závěrů. Po obsáhlé úvaze předestřené v usnesení ze dne 20.11.2012, č.j. 1 As 89/2010-119 (dostupné na www.nssoud.cz), formuloval Nejvyšší správní soud závěr do právní věty: „Rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“ V odůvodnění usnesení pak uvedl, že „...v případech, kdy rozhoduje úředník územního samosprávného celku ve věci, která se přímo nebo nepřímo týká tohoto celku, není a priori vyloučen z rozhodování pro svoji „systémovou podjatost“, avšak je u něho dáno „systémové riziko podjatosti“, kvůli němuž je třeba otázku jeho případné podjatosti posuzovat se zvýšenou opatrností oproti věcem, které se zájmů územního samosprávného celku nijak nedotýkají. Ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu z roku 2004 (a obdobně i ustanovení § 9 odst. 1 správního řádu z roku 1967) je proto nutno vykládat tak, že důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby je její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku v případě, že se rozhoduje ve věci týkající se přímo nebo nepřímo tohoto územního samosprávného celku, tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky. Rozšířený senát podotýká, že k pochybám o nepodjatosti postačí i poměrně nízká míra podezření, neboť – jak výše vyložil – existence „systémového rizika podjatosti“ je sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti a „podezřívavosti“ při posuzování důvodů pro vyloučení úřední osoby z úkonů v řízení.“ Nejvyšší správní soud dále příkladmo uvedl signály, které musí vést ke zvýšené opatrnosti a „podezřívavosti“ při posouzení důvodů pro vyloučení úřední osoby z úkonů v řízení.

Názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu zdejší soud zcela akceptuje a ztotožňuje se s ním mimo jiné i proto, že ačkoliv Ústavní soud v usnesení ze dne 23.10.2008 sp. zn. 555/07 (byť obiter dictum) na jedné straně uvedl, že v testu skutkově odlišných právních věcí se kritéria v judikátu ze dne 16.12.2004, č.j. 2 As 21/2004-67, mohou ukázat nevyhovujícími, resp. i ústavně nonkonformními, na straně druhé současně konstatoval, že „...se nedomnívá, že může být pracovník obce a priori považován za podjatého v řízení, v němž je účastníkem řízení tato obec...“.

Soud vzal předně v potaz, že formulace žalobní výtky ohledně námitky podjatosti nedoznala oproti odvolání změny. Žalobci v žalobě, ba ani v replice kromě „systémové“ podjatosti netvrdili žádné skutečnosti, které by mohly vzbuzovat sebemenší podezření o tom, že by mohl být postoj úřední osoby rozhodující o žádosti města o umístění stavby ovlivněn jinými, než zákonnými hledisky. Důvod nasvědčující podjatosti nevyplyvá ani z obsahu správních spisů. Při ústním jednání v konečném návrhu žalobci doplnili k věci právně politické argumenty (dar města fotbalovému klubu TJ Slovan Spoje značného rozsahu a financování přivedení infrastruktury do blízkosti pozemků ve vlastnictví realitní kanceláře Global s.r.o. ze strany města).

Nutno nejprve odmítnout tu část žalobní výtky, ve které ze zaměstnaneckého poměru k městu Plzeň dovozují žalobci podjatost osob vyjadřujících se za dotčené orgány. Ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu na ně nedopadá, neboť nejsou „osobou bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu“ neboli úřední osobou.

Podle přesvědčení soudu v souzeném případě není důvodná tato námitka ani ve vztahu k úředním osobám, resp. k úřední osobě, která rozhodovala o žádosti města Plzeň na vydání územního rozhodnutí a byla současně v zaměstnaneckém poměru k účastníku řízení, tj. přímo k žadateli. Mimo jakoukoliv pochybnost tedy existuje u této úřední osoby tzv. systémové riziko podjatosti, kvůli němuž je třeba posuzovat otázku její podjatosti se zvýšenou opatrností.

Jak již bylo výše uvedeno, kromě systémové podjatosti (která sama o sobě není důvodem vyloučení úřední osoby pro podjatost) konkrétní skutečnosti naznačující možnost podjatosti úřední osoby ze správního spisu neplynou a žalobci je neuváděli nejen v žádném ze svých odvolání, nýbrž ani v žalobě (ze dne 26.8.2011) a replice ke stanovisku žalovaného (ze dne 2.3.2012). Soudu není známo a žalobci to ani netvrdí, že by územní řízení ohledně předmětné stavby bylo doprovázeno zvýšeným zájmem politických činitelů či podnikatelských subjektů, eventuálně medializováno masivněji, než v případě jiných staveb stejného žadatele. Obdobně soudu není známo a žalobci netvrdí, že by ve sdělovacích prostředcích či v tisku probíhaly jakékoliv kontroverzní polemiky vytvářející tlak na vyhovění žádosti města. Tomuto „běžnému“ průběhu územního řízení koneckonců odpovídá i procesní postup žalobců, kteří, ač se celého územního řízení aktivně účastnil žalobce ad f) jako osoba právně erudovaná, jemuž vztah úřední osoby rozhodující v územním řízení k žadateli včetně možných důsledků byl od počátku tohoto řízení evidentně znám, neuplatnil námitku podjatosti tak, jak stanoví § 14 odst. 2 správního řádu (*Účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví*). Naopak se lze důvodně domnívat, že si námitku podjatosti ponechal, navíc v akademické poloze uplatněnou, „v záloze“ pro případ, že v rozporu s vůlí jeho a ostatních žalobců bude o žádosti města rozhodnuto kladně. Na účelovost postupu lze podle názoru soudu usuzovat i z konečného návrhu žalobců při ústním jednání dne 19.12.2012, při němž prvně prezentovali „*právně politické argumenty s věcí související*“, které by mohly být ve světle právních názorů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.11.2012 při posuzování podjatosti úřední osoby rozhodující v první instanci právně významné. Vydání rozhodnutí podjatou osobou je totiž třeba kvalifikovat jako vadu řízení, která zpravidla bude mít za následek i nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Ze všech výše předestřených důvodů soud dospěl k závěru, že z povahy věci ani z jiných okolností nelze objektivně dovodit podezření, že by mohlo být v důsledku zaměstnaneckého poměru k městu Plzeň ovlivněno rozhodnutí úřední osoby o umístění stavby jinými než zákonnými hledisky. Přijatý závěr podporuje i výrok napadeného rozhodnutí, které vydala úřední osoba bez zaměstnaneckého vztahu k městu Plzeň.

Na tomto závěru nemůže nic změnit odkaz žalobců na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2008, č.j. 6 As 24/2007-89. V něm byl s odvoláním na dosavadní judikaturu správních soudů učiněn závěr, podle něhož pracovníci obecního úřadu jsou vyloučeni z projednávání a rozhodování věci, pokud by měla obec jako jejich zaměstnavatel bezprostřední a soukromý zájem na výsledku rozhodnutí vydaného v přenesené působnosti daný tím, že by se od takového rozhodnutí odvíjel majetkový přínos pro obec. Rozšířený

senát Nejvyššího správního soudu, ač jej zahrnul do svých úvah (viz bod 15 usnesení), rozhodl o posuzované právní otázce způsobem shora uvedeným. Činnost rozšířeného senátu (§ 17 s. ř. s.) totiž slouží ke sjednocování právních názorů uvnitř samotného Nejvyššího správního soudu, takže senát 6 As by v budoucnu byl ve shodné skutkové situaci povinen právní názor rozšířeného senátu respektovat.

Soud odmítl i **poslední žalobní bod**. Má za to, že přiměřenost výstavby v tom kterém případě je zabezpečena hledisky stanovenými v § 90 stavebního zákona, z jejichž pohledu je stavební úřad povinen záměr žadatele posoudit. Že tak skutečně učinil, je zcela evidentní z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, zejména pak ze str. 12 a násl. rozhodnutí magistrátu.

Vzhledem k meritornímu rozhodnutí věci soud nerozhodoval o přiznání odkladného účinku žaloby.

Žaloba žalobců ad a), b), c), e) a f) nebyla důvodná a soud ji proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok II.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 a § 60 odst. 3 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal a protože byla-li žaloba odmítnuta, nemá ze zákona žádný účastník řízení právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 19. prosince 2012

JUDr. Jana Daňková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová